

KRISTI LÆRESETNINGER

Jesu Kristi læresetninger i Bibelen har i lang tid vært en kilde til inspirasjon for menneskeheten. Flere av Frelserens læresetninger finnes i hellig skrift som utfyller Bibelen – nemlig Mormons bok – et annet testamente om Jesus Kristus. Disse to bøkene vil gi deg varig fred og lykke ved at de gir deg inspirert veiledning.

For å få et gratis eksemplar av Mormons bok – et annet testamente om Jesus Kristus, kan du besøke nettsiden nedenfor, eller skrive til:

JESU KRISTI KIRKE

AV SISTE DAGERS HELLIGE

www.mormon.org/nor

PROFETEN JOSEPH SMITHS VITNESBYRD

Jesu Kristi Kirke
av Siste Dagers Hellige

Joseph Smith – En Guds profet

Da Joseph Smith var 14 år gammel, ønsket han å vite hvilken kirke han skulle slutte seg til, så han spurte Gud i oppriktig bønn. Som svar på denne bønnen viste Gud Faderen og hans Sønn Jesus Kristus seg for Joseph og fortalte ham at Jesu Kristi sanne kirke ikke fantes på jorden, og at de hadde utvalgt Joseph til å gjenopprette den.

Fra den dagen av arbeidet Joseph iherdig i Guds tjeneste. Han arbeidet for å opprette Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige og bygge opp Guds rike på jorden i de siste dager. Trofaste medlemmer av Kirken vitner om at Jesus Kristus er verdens Frelser og Forløser. Jesus leder sin kirke i dag ved åpenbaring til en profet på jorden. Joseph Smith var en slik

Mens Joseph prøvde å ta stilling til hvilken kirke han skulle slutte seg til, vendte han seg til Bibelen for å finne veiledning. Der leste han: «Be til Gud.»

profet. Selv om Joseph utrettet mye i løpet av sitt liv, var hans plikttroskap når det gjaldt å være en disippel og et vitne om Jesus Kristus, det aller viktigste. Han skrev: «Etter de mange vitnesbyrd som er gitt om ham, er dette vitnesbyrd som vi gir om ham, det siste av dem alle: At han lever!» (Lære og pakter 76:22).

De som tar imot profetens vitnesbyrd ved Den hellige ånds kraft, vil vite at det verk han ble kalt til å utføre, er sant. De kan også oppleve den fred og lykke som kommer gjennom Frelseren Jesus Kristus, som Joseph Smith tilba og tjente.

Hvilken kirke er den rette?

Joseph Smith ble født i 1805 i Sharon, Vermont. På den tiden hans beretning begynner, var han 14 år og bodde sammen med sin familie i New York, og han overveiet oppriktig hvilken kirke han skulle slutte seg til. Det følgende er hva Joseph opplevde, skrevet med hans egne ord.

I denne opprørte tid ble mitt sinn tilskyn- det til alvorlig overveielse og sterk uro..., jeg sa ofte til meg selv: Hva skal jeg gjøre? Hvilket av alle disse trossamfunn er det rette, eller er de alle på villspor? Hvis et av dem er det rette, hvilket er det, og hvordan kan jeg få vite det?

Mens jeg kjempet med de store vanskeligheter som var forårsaket av striden mellom de forskjellige religiøse samfunn, leste jeg en dag femte vers i det første kapittel i Jakobs brev hvor det står: «Men om noen av dere mangler visdom, da må han be til Gud, for Gud gir alle, villig og uten bebreidelser, og så skal han få den.»

Aldri har et skriftsted gått så rett til hjertet på noe menneske som tilfellet da var med meg. Det syntes å trenge inn i mitt hjertes

innerste med stor kraft. Om og om igjen overveide jeg det, for jeg visste at om det var noen som trengte visdom fra Gud, så var det meg. Hva jeg skulle gjøre, visste jeg ikke, og hvis jeg ikke fikk mer visdom enn jeg hadde i øyeblikket, ville jeg aldri få vite det, for de forskjellige sekters religionslærere tolket de samme skriftsteder så forskjellig, at de tilintetgjorde all min tro på at spørsmålet kunne besvares ved å henvende seg til Bibelen.

Omsider kom jeg til den konklusjon at jeg enten måtte forbli i mørke og forvirring, eller gjøre som Jakob anviste, det vil si, be til Gud. Etter en stund bestemte jeg meg for å gå til Gud i bønn, og jeg trakk den slutning, at hvis han ga visdom til dem som manglet visdom og gjorde det villig og uten å bebreide, kunne jeg driste meg til å gjøre det.

Joseph Smiths første syn

I overensstemmelse med denne min beslutning om å be til Gud, dro jeg således ut i skogen for å gjøre et forsøk.

Det var en skjønn og klar morgen tidlig om våren i atten hundre og tyve. Det var første gang i mitt liv at jeg forsøkte noe slikt, for til tross for all min engstelse, hadde jeg aldri før forsøkt å be høyt.

Etter å ha trukket meg tilbake til det sted jeg på forhånd hadde valgt meg ut, og etter å ha sett meg omkring og forvisset meg om at jeg var alene, knelte jeg ned og begynte å oppsende mitt hjertes ønsker til Gud. Jeg hadde knapt begynt, før jeg straks ble grepet av en makt som fullstendig overmannet meg, og den hadde en så forbløffende innvirkning på meg at den bandt min tunge så jeg ikke kunne tale. Tykt mørke omsluttet meg, og en stund forekom det meg at jeg var dømt til en øyeblikkelig ødeleggelse.

*En av dem ...
sa, idet han
pekte på
den annen:
«Dette er min
elskede Sønn.
Hør ham!»*

Men mens jeg av alle krefter påkalte Gud for å be ham befri meg fra denne sterke fiende som hadde grepet meg, og i samme øyeblikk som jeg var i ferd med å synke ned i fortvilelse og overgi meg til ødeleggelse — ikke til en innbilt tilintetgjørelse, men til et virkelig vesens makt fra den usynlige verden som hadde en så overveldende kraft som jeg aldri før hadde følt hos noe vesen — nettopp i dette skremmende øyeblikk så jeg en lysstøtte rett over mitt hode, klarere enn solen, stige ned inntil den hvilte på meg.

Den var knapt kommet til syne før jeg oppdaget at jeg var befridd fra den fiende som hadde holdt meg bundet. Da lyset hvilte på meg, så jeg to personer hvis glans og herlighet overgår enhver beskrivelse, stående over meg i luften. En av

dem talte til meg, kalte meg ved navn og sa idet han pekte på den annen: «Dette er min elskede Sønn. Hør ham!»

Min hensikt med å gå og adspørre Herren i bønn var å få vite hvilket av alle trossamfunnene som var det rette, så jeg kunne vite hvilket jeg skulle slutte meg til. Så snart jeg derfor hadde fått herredømme over meg selv så jeg kunne tale, spurte jeg de personer som sto over meg i lyset, hvilket av alle trossamfunnene som var det rette og hvilket jeg skulle slutte meg til (for på det daværende tidspunkt hadde

aldri den tanke streifet meg at de alle var på avveie).

Jeg fikk til svar at jeg ikke måtte slutte meg til noen av dem, for de var alle på avveie, og den person som talte til meg, sa at alle deres trosbekjennelser var en vederstyggelighet i hans øyne, at alle som bekjente seg til den slags var fordervet, og at «de holder seg nær til meg med sine lepper, men deres hjerter er langt borte fra meg, og de forfekter en lære som er menneskebud og har et skinn av gudsfrykt, men de fornekker Guds kraft».

Han forbød meg igjen å slutte meg til noen av dem, og mange andre ting sa han til meg som jeg ikke kan skrive på dette tidspunkt. Da jeg kom til meg selv igjen, oppdaget jeg at jeg lå på ryggen og så opp mot himmelen. Da lyset hadde forsvunnet, hadde kreftene forlatt meg, men etter ganske snart å ha kommet meg litt, gikk jeg hjem.

Forfølgelse

Joseph adlød Gud og sluttet seg ikke til noen av de eksisterende trossamfunnene. Da han fortalte folk hva han hadde sett og hørt, begynte han å møte motstand og forfølgelse.

Jeg fant ... snart ut at min beretning hadde blåst liv i ganske mange fordømmer mot meg blant religiøst beklennende, og var årsak til stor forfølgelse som stadig tiltok, og selv om jeg var en uanselig gutt, bare mellom fjorten og femten år gammel, og mine omstendigheter i livet var slik at de gjorde en gutt ubetydelig i verden, la likevel fremtredende mennesker såpass merke til meg at de opphisset folk mot meg og skapte en bitter forfølgelse, og dette var vanlig blant alle trossamfunn – alle gikk sammen om å forfølge meg.

Dette fikk meg, både dengang og ofte siden, til å reflektere alvorlig over hvor høyst forunderlig det var at en uanselig gutt på litt over fjorten år, og som attpå til var nødt til å tjene sitt magre levebrød ved daglig arbeide, skulle anses betydningsfull nok til å tiltrekke seg oppmerksomhet hos de ledende menn i datidens mest populære trossamfunn, og det på en måte som fylte dem med den bitreste forfølgelsens og spottens ånd. Men forunderlig eller ikke var det likevel slik, og det voldte meg ofte stor sorg.

Ikke desto mindre var det likevel en kjensgjerning at jeg hadde sett et syn. Jeg har siden tenkt at jeg på mange måter følte meg som Paulus da han forsvarte seg for kong Agrippa og fortalte om synet han hadde da han så et lys og hørte en røst, men likevel var det bare noen få som trodde ham. Noen sa han var uærlig, andre sa han var gal, og han ble latterliggjort og spottet. Men alt dette tilintetgjorde ikke at hans syn var en realitet. Han hadde sett et syn, det visste han, og all forfølgelse under himmelen kunne ikke forandre dette, og selv om de forfulgte ham like til døden, visste han og ville vite til sitt siste åndedrag at han både hadde sett et lys og hørt en røst tale til seg, og hele verden kunne ikke få ham til å tenke eller tro annerledes.

Slik var det også med meg. Jeg hadde virkelig sett et lys, og midt i lyset så jeg to personer, og de talte virkelig til meg, og selv om jeg ble hatet og forfulgt fordi jeg sa jeg hadde sett et syn, var det likevel sant, og mens de forfulgte meg, spottet meg og med urette talte ondt om meg på alle måter for å ha sagt dette, ble jeg ledet til å si i mitt hjerte: Hvorfor forfølge meg fordi jeg forteller sannheten? Jeg har virkelig sett et syn, og hvem er jeg at jeg kan stå Gud

imot, eller hvorfor forsøker verden å få meg til å fornekte det jeg virkelig har sett? For jeg hadde sett et syn, det visste jeg, og jeg visste at Gud visste det, og jeg kunne ikke fornekte det, heller ikke våget jeg å gjøre det, i det minste visste jeg at ved å gjøre det, ville jeg krenke Gud og komme under fordømmelse.

Jeg hadde sett et syn, det visste jeg, og jeg visste at Gud visste det, og jeg kunne ikke fornekte det, heller ikke våget jeg å gjøre det.

Mitt sinn var nå tilfredsstilt med hensyn til de forskjellige trossamfunn – at jeg ikke var forpliktet til å slutte meg til noen av dem, men vedbli å være som jeg var inntil jeg mottok ytterligere veiledning. Jeg hadde funnet

ut at Jakobs vitnesbyrd var sant – at den som manglet visdom, kunne be til Gud og motta uten å bli bebreidet.

Jeg fortsatte med mine vanlige gjøremål i livet inntil den en og tyvende september ett tusen åtte hundre og tre og tyve mens jeg hele tiden led under intens forfølgelse fra alle lag av folket, både religiøse og ikke-religiøse, fordi jeg fortsatte å hevde at jeg hadde sett et syn.

I tiden som gikk mellom den tid jeg hadde synet og året atten hundre og tre og tyve – ettersom jeg var blitt forbudt å slutte meg til noen av datidens religiøse sekter, og ettersom jeg var ganske ung og ble forfulgt av dem som burde ha vært mine venner og ha behandlet meg vennlig, og om de mente jeg var blitt bedratt, burde ha anstrengt seg for å bringe meg tilbake på en riktig og kjærlig måte – ble jeg utsatt for alle slags fristelser, og ettersom jeg vanket sammen med alle

slags mennesker, begikk jeg ofte mange tåpelige feil og avslørte ungdommens svakheter og menneskenaturens svake sider som det bedrøver meg å måtte si, ledet meg ut i atskillige fristelser som var til anstøt i Guds øyne. Ved å erkjenne dette, behøver ingen å anta at jeg gjorde meg skyldig i noen store eller ondssinnede synder. Anlegg for å begå slike synder fantes aldri i min natur.

Moronis besøk

Forfølgelsene fortsatte fordi Joseph ikke ville fornekte at han hadde sett Gud. Den 21. september 1823 etter at Joseph hadde gått til sengs, ba han om at det måtte bli tilkjennegjort for ham hvordan hans stilling var overfor Herren. Engelen Moroni viste seg for ham.

Om aftenen den ovenfor nevnte en og tyvende september, etter å ha gått til

Tre år etter Joseph Smiths første syn sendte Gud engelen Moroni for å undervise Joseph om gjengivelsen av Jesu Kristi evangelium.

sengs for natten, henga jeg meg i bønn og påkallelse til Den Allmektige Gud og ba om tilgivelse for alle mine synder og tåpeligheter og også om en tilkjennegivelse, så jeg kunne få vite hvordan min situasjon og stilling var overfor ham, for jeg hadde full tillit til at jeg ville få en guddommelig tilkjennegivelse som jeg tidligere hadde fått.

Mens jeg således påkalte Gud, oppdaget jeg et lys som kom til syne i mitt rom, og det tiltok i styrke inntil rommet var lysere enn det er ved middagstid, da i samme øyeblikk en skikkelse viste seg ved min seng stående i luften, for hans føtter berørte ikke gulvet.

Han var kledd i en løs kjortel, som var overmåte hvit. Det var en hvithet som overgikk alt jordisk jeg noensinne hadde sett, heller ikke tror jeg noe jordisk kunne fremstå så overmåte hvitt og blendende. Hans hender var bare, likeså hans armer til litt ovenfor håndleddene, likeså var hans føtter bare, samt hans ben til litt ovenfor anklene. Hans hode og hals var også blottet. Jeg kunne se at han ikke hadde andre klær på enn denne kjortelen, da den var åpen så jeg kunne se hans bryst.

Ikke bare var hans kjortel overmåte hvit, men hele hans person var så strålende at det overgår enhver beskrivelse, og hans ansikt var i sannhet som lynet. Rommet var overmåte lyst, men ikke så lyst som det var umiddelbart omkring hans person. Med det samme jeg så ham, ble jeg redd, men frykten forlot meg snart.

Han kalte meg ved navn og sa at han var et sendebud sendt til meg fra Guds nærhet, og at hans navn var Moroni, at Gud hadde et verk jeg skulle utføre, og at mitt navn skulle nevnes for godt og ondt blant alle

nasjoner, slekter og tungemål, eller at det skulle omtales både for godt og ondt blant alle folkeslag.

Han sa det var oppbevart en bok skrevet på gullplater, som ga en beretning om de tidligere innbyggere av dette kontinent og hvor de stammet fra. Han sa også at den inneholdt det evige evangeliums fylde slik det ble gitt av Frelseren til de fordums innbyggere.

Og videre at det sammen med platene var to stener innfattet i sølvbuer — og disse stenene, som var festet til en brystplate, utgjorde det som kalles urim og tummim, og de som var i besittelse av og brukte disse stenene, ble kalt seere i fordums eller tidligere tider, og at Gud hadde beredt dem for at boken skulle oversettes.

I år 421 skjulte profeten Moroni hellige opptegnelser om sitt folk i jorden på høyden Cumorah. Han kom senere tilbake som en oppstanden person og fortalte Joseph Smith om oldtidsopptegnelsene, som inneholder evangeliet i dets fylde slik det ble gitt av Frelseren til oldtidens innbyggere på det amerikanske kontinent. Denne opptegnelsen utgjør Mormons bok.

Etter å ha fortalt meg disse ting, begynte han å sitere profetier fra Det gamle testamente. Først siterte han en del av det tredje kapittel av Malakias, og han siterte også fra det fjerde eller siste kapittel av den samme profeti, men litt forskjellig fra ordlyden i våre bibler. I stedet for å sitere det første vers slik det står i våre bøker, siterte han det således:

«For se, dagen kommer som skal brenne som en ovn, og alle de stolte, ja, og alle som gjør ondt, skal brenne som halm, for de som kommer, skal brenne dem, sier Hærskarenes Herre, så det levnes dem hverken rot eller gren.»

Og videre siterte han det femte vers således: «Se, jeg vil åpenbare prestedømmet for deg ved profeten Eliahs hånd før Herrens store og forferdelige dag kommer.»

Også det neste vers siterte han annerledes: «Og han skal plante i barnas hjerter de løfter som ble gitt til fedrene, og barnas hjerter skal vendes til deres fedre. Var det ikke så, ville hele jorden bli lagt øde ved hans komme.»

I tillegg til dette siterte han det ellefte kapittel av Jesaja og sa at det var i ferd med å bli oppfylt. Han siterte også det tredje kapittel i Apostlenes gjerninger, vers to og tyve og tre og tyve, nøyaktig slik de står i vårt Nye testamente. Han sa at denne profet var Kristus, men dagen hadde ennå ikke kommet da «de som ikke ville høre hans røst, skulle bli avskåret fra folket», men ville snart komme.

Han siterte også fra det tredje kapittel av Joel fra det første til og med femte vers. Han sa også at dette ennå ikke var oppfylt, men ville snart bli det. Og videre sa han at

hedningefolkenes fylde snart skulle begynne. Han siterte også mange andre skriftsteder og ga mange forklaringer som ikke kan nevnes her.

Igen sa han til meg at når jeg mottok de platene som han hadde omtalt – for tiden da de skulle overleveres, var ennå ikke inne – måtte jeg ikke vise dem til noen, heller ikke

Jeg fikk i et syn se det sted hvor platene lå oppbevart.

brystplaten med urim og tummim, bare til dem jeg ville få befaling om å vise dem til, hvis jeg gjorde det, ville jeg ødelegges. Mens han talte til meg om platene, fikk jeg i et syn

se det sted hvor platene lå oppbevart, og det så klart og tydelig at jeg kjente stedet igjen da jeg besøkte det.

Etter denne samtalen så jeg at lyset i rommet begynte å trekke seg sammen omkring den person som hadde talt til meg, og det fortsatte helt til rommet igjen lå i mørke, unntatt umiddelbart omkring ham, og da så jeg plutselig noe som jeg syntes lignet en trakt som åpnet seg like opp til himmelen, og han fór opp til han forsvant helt og rommet igjen var slik det hadde vært før dette himmelske lys hadde vist seg.

Jeg ble liggende og fundere over denne merkelige opplevelsen og undret meg storlig over hva dette uvanlige sendebud hadde fortalt meg, da jeg midt i mine funderinger plutselig oppdaget at rommet igjen begynte å bli opplyst, og så å si i samme øyeblikk sto det samme himmelske sendebud nok en gang ved min seng.

Han begynte igjen å fortelle akkurat det samme som han hadde gjort under sitt første besøk, uten det minste avvik, og da

han hadde gjort det, fortalte han meg om store straffedommer som skulle komme over jorden med stor elendighet på grunn av hunger, sverd og pest, og at disse voldsomme straffedommer ville komme over jorden i denne generasjon. Etter å ha fortalt dette, steg han igjen opp slik han før hadde gjort.

Alt dette hadde nå gjort så sterkt inntrykk på meg at søvnen helt hadde forlatt meg, og jeg var overveldet av forbauselse over det jeg både hadde sett og hørt. Men hvor overrasket ble jeg ikke da jeg igjen så det samme sendebud ved min seng og hørte ham fortelle og gjenta det samme som han hadde

Cumorah-høyden ligger ca. 5 km sydøst for familien Smiths gård i Palmyra i New York. På Josephs tid var nordsiden dekket av gress, mens det på sydsiden vokste store trær og småskog. Platene var gravd ned på sydvestsiden, ikke langt fra toppen. Fotografi: August 1907

sagt tidligere, og han tilføyde en advarsel og sa at Satan (på grunn av de trange kår i min fars familie) ville forsøke å friste meg til å få tak i platene for å bli rik. Dette forbød han meg og sa at jeg ikke måtte ha noen annen hensikt med å få tak i platene enn å forherlige Gud, og at jeg ikke måtte være påvirket av noe annet motiv enn å bygge opp hans rike, ellers kunne jeg ikke motta dem.

Etter dette tredje besøk fór han igjen opp til himmelen som før, og igjen måtte jeg undre meg over det merkelige jeg nettopp hadde opplevd. Like etter at det himmelske

sendebud hadde fart opp for tredje gang, gollanen, og jeg forsto at det grydde av dag og at vårt møte måtte ha vart hele natten.

Like etterpå sto jeg opp og tok som vanlig fatt på dagens nødvendige gjøremål, men da jeg forsøkte å arbeide slik jeg pleide,

Moroni vendte tilbake én gang i året i fire år og ga ytterligere undervisning til den unge profeten. Da de fire årene var omme, mottok Joseph platene og begynte å oversette Mormons bok.

oppdaget jeg at jeg var så tappet for krefter at jeg var helt ute av stand til å gjøre noe. Min far, som arbeidet sammen med meg, forsto at noe var galt fatt med meg, og ba meg gå hjem. Jeg tok fatt på hjemveien, men da jeg forsøkte å klatre over gjerdet som omga jordet der vi var, sviktet kreftene meg fullstendig, jeg falt hjelpeløs til jorden og var en stund ute av stand til å oppfatte noe som helst.

Det første jeg kan huske, var en stemme som talte til meg og kalte meg ved navn.

Jeg løftet blikket og så det samme sendebud stå over mitt hode, omgitt av lys som før. Nok en gang fortalte han meg alt han hadde sagt den foregående natt, og ba meg gå til min far og fortelle ham om det syn jeg hadde hatt og de befalinger jeg hadde mottatt.

Jeg adlød, gikk tilbake til min far ute på marken og fortalte alt sammen til ham. Han svarte meg og sa at det var fra Gud, og ba meg gå og gjøre som sendebudet hadde befalt. Jeg forlot jordet og gikk til det sted hvor sendebudet hadde fortalt meg at platene var oppbevart, og på grunn av det klare syn jeg hadde hatt om dette, kjente jeg stedet igjen med det samme jeg kom dit.

Den hellige oppteignelsen

I nærheten av landsbyen Manchester i Ontario fylke i New York ligger det en høyde av anselig størrelse – den høyeste i området. På vestsiden av denne høyden – ikke langt fra toppen og under en ganske stor sten – lå platene oppbevart i en sten-kiste. Denne stenen var tykk og rund på midten oventil og tynnere mot kantene slik at midten av den var synlig over jorden, mens kanten hele veien rundt var dekket av jord.

Etter å ha fjernet jorden, fant jeg meg en stang som jeg stakk under kanten av stenen, og med litt anstrengelse løftet jeg den opp. Jeg kikket ned, og der så jeg virkelig platene, urim og tummim samt brystplaten, slik sendebudet hadde sagt. Kisten som de lå i, var laget av stener som var føyet sammen med en slags sement. På bunnen av kisten lå to stener på tvers, og på disse stene lå platene og de andre ting sammen med dem.

Jeg gjorde et forsøk på å ta dem opp, men sendebudet forbød meg det, og igjen ble jeg fortalt at tiden for å ta dem ut ennå ikke var inne, og heller ikke ville være det før om fire år, men han ba meg komme til samme sted om nøyaktig ett år og sa at han ville møte meg der, og at jeg skulle fortsette å gjøre det inntil tiden var inne til å motta platene.

Følgelig gikk jeg tilbake ved slutten av hvert år slik jeg var blitt befalt, og hver gang fant jeg det samme sendebud der, og

*På vestsiden
av høyden,
ikke langt
fra toppen,
og under en
sten av anselig
størrelse,
lå platene
oppbevart
i en stenkiste.*

hver gang vi møttes, mottok jeg instruksjoner, og fikk vite av ham hva Herren var i ferd med å gjøre, og hvordan og på hvilken måte hans rike skulle styres i de siste dager.

Da min fars økonomiske midler var svært begrenset, var vi nødt til å arbeide med våre hender og lot oss leie ut for en dag eller for lengre tid ettersom

anledningen bød seg. Enkelte ganger bodde vi hjemme, og andre ganger utenfor hjemmet, og ved iherdig arbeide greide vi å skaffe oss et godt levebrød.

Joseph tok forskjellige jobber og sørget for at familien hadde det bra økonomisk. I 1825 påtok han seg arbeid i Chenango county i New York. Der møtte han Emma Hale, som han giftet seg med 18. januar 1827.

Til slutt kom tiden da jeg skulle motta platene, urim og tummim og brystplaten. Den toogtyvende september attenhundre og syv og tyve, da jeg som vanlig etter at nok

et år var omme, gikk til det sted hvor de var oppbevart, overleverte det samme himmelske sendebud dem til meg med følgende befaling: Jeg skulle være ansvarlig for dem, hvis jeg mistet dem på grunn av skjødesløshet eller forsømmelse, skulle jeg bli avskåret. Men hvis jeg ville anstrenge meg til det ytterste og ta godt vare på dem inntil han, sendebudet, kom for å hente dem, ville de bli beskyttet.

Jeg oppdaget snart hvorfor jeg hadde fått så streng beskjed om å beskytte dem, og hvorfor sendebudet hadde sagt at så snart jeg hadde utført det som var forlangt av min hånd, ville han hente dem. For ikke før var det blitt kjent at jeg hadde dem, før det ble gjort de mest iherdige anstrengelser for å ta dem fra meg. Enhver list som tenkes kunne, ble anvendt i denne hensikt. Forfølgelsen ble mer bitter og intens enn før, og store skarer var stadig på ferde for om mulig å ta dem fra meg. Men ved Guds visdom forble de trygge i mine hender inntil jeg hadde utført det som var forlangt av min hånd. Da sendebudet, slik han hadde bestemt, kom for å hente dem, overleverte jeg dem til ham, og han har dem i sin varetakt inntil denne dag, som er den annen dag i mai måned i året attenhundre og åtte og tredve...

Den 5. dag i april 1829 fikk jeg besøk av Oliver Cowdery som jeg aldri før hadde sett. Han fortalte meg at han hadde vært skolelærer i området hvor min far bodde, og da min far hadde barn i skolen, hadde han en tid kost og losji i min fars hjem, og mens han bodde der, fortalte min familie ham hva som hadde skjedd i forbindelse med platene jeg hadde mottatt, og han kom derfor til meg for å undersøke nærmere.

To dager etter at herr Cowdery hadde kommet (den 7. april), begynte jeg å oversette Mormons bok, og han begynte å skrive for meg.

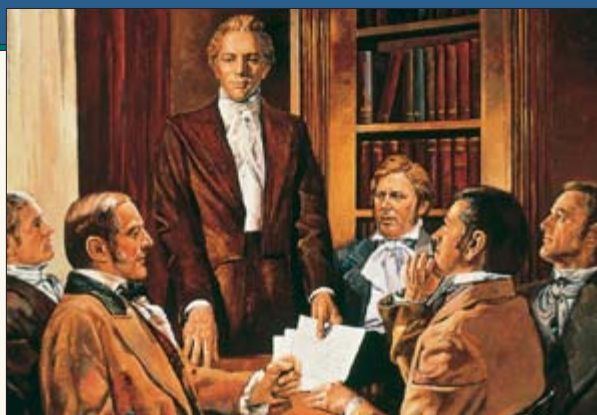
I april 1829 begynte Joseph Smith, med Oliver Cowdery som skriver, å oversette Mormons bok ved Guds gave og kraft. Da Joseph var ferdig, fikk andre privilegiet å se gullplatene. Disse vitnene har også nedtegnet sine vitnesbyrd, for «på to eller tre vitners ord skal enhver sak stå fast» (2. Kor. 13:1).

Prestedømmet blir gjengitt

Vi holdt fremdeles på med oversettelsesarbeidet da vi en dag i den påfølgende måned (mai 1829) gikk ut i skogen for å be og adspørre Herren angående dåp til syndenes forlatelse som vi fant nevnt i

Joseph Smith og Oliver Cowdery mottok Det aronske prestedømme ved håndspåleggelse av døperen Johannes 15. mai 1829.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige ble organisert i Peter Whitmer seniors hjem 6. april 1830. Nærmere 60 personer var tilstede da 6 menn oppfylte delstaten New Yorks betingelser for å etablere et nytt trossamfunn.

oversettelsen av platene. Mens vi holdt på med dette, ba og påkalte Herren, steg et himmelsk sendebud ned i en sky av lys, og etter å ha lagt sine hender på oss, ordinerte han oss og sa:

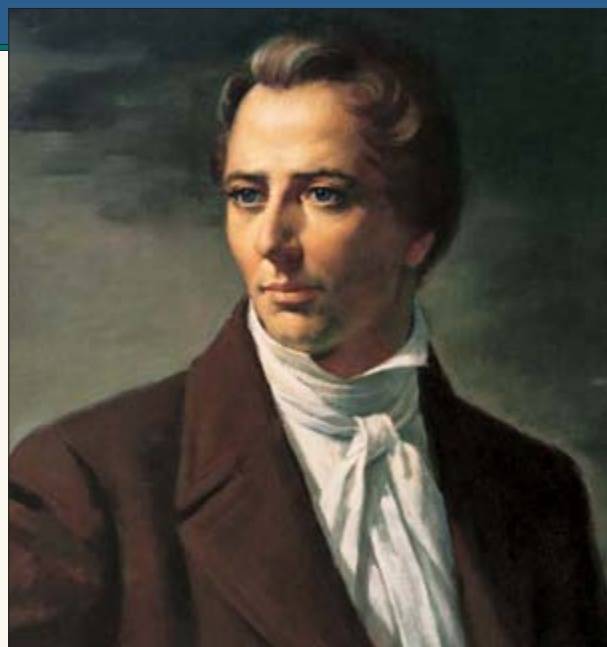
«Til dere, mine medtjenere, overdrar jeg i Messias' navn, Arons prestedømme, som har nøklene til englers betjening, omvendelsens evangelium og dåp ved nedsenkning til syndenes forlatelse, og dette skal aldri mer borttas fra jorden før Levis sønner igjen ofrer et offer til Herren i rettferdighet.»

Han sa at dette aronske prestedømme ikke hadde myndighet til å gi håndspåleggelse for Den Hellige Ånds gave, men at den skulle bli overdratt til oss senere, og han befalte oss å gå og bli døpt og ga oss veiledning om at jeg skulle døpe Oliver Cowdery, og at han deretter skulle døpe meg.

Følgelig gikk vi og ble døpt. Jeg døpte ham først, og deretter døpte han meg – hvorefter jeg la mine hender på hans hode og ordinerte ham til Det aronske prestedømme, og deretter la han sine hender på meg og ordinerte meg til det samme prestedømme, for slik ble vi befalt.

Det sendebud som besøkte oss ved denne anledning og overdro dette prestedømme til oss, sa at hans navn var Johannes, den samme som kalles døperen Johannes i Det nye testamente, og at han handlet under ledelse av Peter, Jakob og Johannes som hadde nøklene til Melkisedeks prestedømme, et prestedømme han sa ville bli overdratt til oss når tiden var inne, og at jeg skulle kalles Kirkens første eldste, og han (Oliver Cowdery) den annen. Det var den 15. dag i mai 1829 at vi ble ordinert under dette sendebuds hånd, og ble døpt.

Straks etter at vi kom opp av vannet etter at vi var blitt døpt, opplevde vi store og strålende velsignelser fra vår himmelske Fader. Jeg hadde knapt døpt Oliver Cowdery før Den Hellige Ånd falt på ham, og han sto opp og profeterte mange ting som snart skulle skje. Og videre, så snart jeg var blitt døpt av ham,

hadde jeg også profetiens ånd da jeg sto opp og profeterte om denne Kirkes fremvekst og om mange andre ting i forbindelse med Kirken og denne generasjon av menneskenes barn. Vi var fylt med Den Hellige Ånd og frydet oss i vår frelses Gud.

Dette er Joseph Smiths enkle, direkte vitnesbyrd om noen av de begivenheter som ledet til gjengivelsen av evangeliet og opprettelsen av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

En mer fullstendig beretning av Joseph Smiths historie finnes i Joseph Smith – Historie i Den kostelige perle eller History of the Church, 1:2-79.

Mormons bok, som første gang ble trykt i 1830, utgis nå på ca. 120 språk over hele verden.